

Prezentarea comunei Malureni

Localitatea este situată în partea de centru-nord a județului, fiind străbătută de la nord la sud de râul Vâlsan pe o lungime de 15 km, având ca vecinătăți la nord comuna Mușătești, la sud comunele Budeasa, Merișani și Micești, la est comunele Coșești și Pietroșani, la vest comuna Băiculești și municipiul Curtea de Argeș.

Predomină forma de relief deluroasă-împădurită având o suprafață de 10.704 ha.

Caracteristica solului este aluvionar-gleioasă cu terenuri mediu calitativ al producțiilor agricole.

Regimul climateric anual este mediu ponderat cu înregistrarea de temperaturi maxime de 36 grade și minime de -18, -20 grade, înghețuri frecvente la sol în perioadele reci și regim pluvionar între 8 litri și 180 litri pe m.p./h, ultima înregistrare fiind în anul 2005 care a fost de 180 litri pe m.p./h înregistrat în bazinul pluviometric al pârâului Toplița și Bunești și al curentului Șoptana, fapt ce în cursul anului 2005 s-a înregistrat debite ce au depășit cota de inundație, unde s-a produs avarierea drumurilor comunale Șoptana, Toplița și Bunești, precum și alunecări de teren.

Ocazional se înregistrează furtunii, fără a avea caracter de tornade, cea mai ridicată cotă înregistrată în anul 1966 când a smuls din rădăcini copaci din fondul forestier și agricol pe o suprafață de circa 150 ha în raza satului Mălureni.

Comuna este străbătută de la nord la sud de râul Vâlsan cu un debit anual de 40 m.c./s, care în cursul anului 2005 a depășit cota de inundație ajungând la un debit de 125 litri/s .

În albia râului Vâlsan se scurg torenții: Șoptana, Valea lui Nan, Vladu, Valea Butei și pârâurile: Priseaca, Valea Satului, Valea Seacă, Toplița și Bunești afluenți cu debite normale anuale.

Pe raza localității locuiesc un număr de 4.824 de persoane cu o densitate de 45,2 locuitori pe km pătrat, având o structură demografică de 2.040 bărbați, 2.175 femei, 609 copii, existând un raport de 1/22 natalitate/mortalitate.

Ca infrastructură, comuna este străbătută de DJ 703I pe lungimea de 15 km de la nord la sud, drum asfaltat, și o rețea de 65 km drumuri comunale și ulițe de acces la gospodăriile populației, drumuri pietruite în majoritate și de pământ.

Ponderea economică a comunei este agricultura, creșterea

animalelor și unele îndeletniciri particulare.

Comuna posedă o suprafață de 4.879 ha teren agricol, 5.537 ha teren forestier și 688 ha curții-construcții și terenuri neproductive (cursuri de apă, râpii și ravene).

În localitate se realizează activități industriale de mică amploare ca: stație sortare de agregate de balastieră, activități de morărit-panificație – existând un număr de două mori pentru grâu și porumb și în curs de a intra în producție o brutărie pentru pâine și produse de panificație-patiserie.

La confluența Vâlsanului cu Argeșul, din șoseaua ce leagă capitala județului, orașul Pitești, de Curtea de Argeș se desprinde, spre nord, o fâșie de asfalt ce aleargă voiniceste la început pe dreapta Vâlsanului, apoi pe stânga și tot așa, cum îi e la îndemână, către punctul terminus Brădet, stăbătând astfel trei comune: Mălureni, Mușătești și Brăduleț.

Situată în partea de nord a județului Argeș, la 20-25 de Km de Pitești, în zona colinară, comuna Mălureni este alcătuită din șase sate: **Bădiceni**, localitatea de reședință, **Mălureni**, **Zărnești**, **Bunești**, **Toplița** și **Păuleasca** și din peste 12 cătune, ocupând o suprafață de 108 km.p.

Prima atestare documentară, de care avem știință, a unuia dintre satele comunei, **Mălureni**, este emisă din Târgoviște la 15 aprilie 1456 (6964) de către „Io Vladislav voevod și domn a toată țara Ungrovlahiei, fiul lui Dan, marele voevod.

Dă domnia mea această poruncă...boierului domniei mele, jupan Mogoș cu fiii lui și cu fiicele lui, câți fii sau fiice îi va da dumnezeu, ca să-i fie satele anume: Corbii toți, pe Argeș în jos și Corbii de piatră toți și ocina de la Micești și cu vaduri de moară și jumătate din **Mălureni** pentru că sunt vechi și drepte ocine, dedine ale lui Mogoș.

De aceia, i-am dat și domnia mea, ca să-i fie de ocină și de ohabă și de nimeni neatins, după spusa domniei mele" ¹.

Să reținem că Vladislav voievod întărește stăpânirea de către Mogoș a ocinelor menționate, ceea ce înseamnă că erau moștenite de Mogoș, întemeierea acestor sate (Corbii de pe Argeș în Jos, Corbii de piatră, Mălureni și Micești) fiind plasată cu multă vreme înainte.

După cutuma acelor timpuri, domnitorul aduce în sprijinul actului său mărturia a 14 mari boieri ai Țării Românești: jupan Dragomir, jupan Stanciul vornic, jupan Mihail logofăt, jupan Stan al lui Negre, jupan Coica al lui Utmeș, Jupan Cazan al lui Sahac, jupan Cazan Crețul, Dimitrie și Stoian spătar, Pahulea vistier, Balea paharnic, Cârstea stolnic, Manea comis, Radul stratornic.

Fără îndoială ga „actul de naștere"al satului Mălureni, din 15 aprilie 1456 (6964) este devansat cu 1-2 secole de nașterea lui propriu-zisă. Să mai amintim că la 15 aprilie 2006 satul Mălureni împlinește 550 de ani de la atestarea sa documentară, fiind mai „bătrân" cu trei ani decât capitala țării, București, care va împlini aceeași vârstă abia în 2009 !

Intr-o situație similară se află și celelalte sate din Mălureni: Bunești, Zărnești, Cacaletți, Bohari, Bădiceni, Toplița, Păuleasca. Deși primele lor atestări documentare datează din anul 1500 și din cei următori, nimeni nu poate garanta că nu există acte de importanță mică sau mare,anterioare anului 1500, în care să fie amintite și numele satelor de

mai sus.

Așezate ca un zid protector al cetății de scaun Curtea de Argeș, spre răsărit și miazăzi, aceste așezări, atestate sau nu, ființează aici de la începuturile istoriei Țării Românești.

Pe Argeș, pe Vâlsan, pe Topolog și pe Râul Doamnei, în spațiul din stânga Oltului s-a constituit înainte de 1247 cnezatul lui Seneslau, unit la începutul secolului al XIV-lea cu celelalte formațiuni prestatale românești sub sceptrul lui Basarab I întemeietorul, având centrul militar, politic și administrativ la C. de Argeș.

Locuitorii din Mălureni, Zărnești și din celelalte sate care mărgineau Curtea domnească de la Argeș asigurau forța militară a voievodului în timp de război și strălucirea și bunăstarea curții în vreme de pace.

Victoria de la Posada, din 1330, împotriva trufașului rege al Ungariei, Carol Robert, victorie care a făcut dovada forței tânărului stat român, a fost obținută și cu jertfa de sânge a locuitorilor de pe cursul inferior al Vâlsanului.

Pe Vâlsan existau așezări omenești trainice ce gravitau în jurul capitalei, Curtea de Argeș, cu oameni întreprinzători, care străbătuseră spațiul românesc dintre Dunăre și Carpați, încumetându-se să se aventureze, în incursiunile lor comerciale, și dincolo de munți, în Țara Ardealului.

Astfel, în „Socotelile vigesimale” ale Sibiului pe anul 1500² sunt înregistrați, în calitate de exportatori de pește, șapte locuitori aparținând satelor care fac obiectul rândurilor de față: Neagu, Mircea, Dulă, Mihail, Badea, Radul și Nenciul.

La 20 februarie 1500, își făceau intrarea în Sibiu în fruntea carelor încărcate cu pește Neagu din Zărnești și Mircea din Bohari; primul avea 5 poveri de crap și 2 poveri de știucă, pentru care a plătit la vama din Sibiu 80 de dinari, iar al doilea 11 și jumătate de poveri de crap, pentru care a plătit 1 florin și 5 dinari. A doua zi, pe 21 februarie, se prezentau la vamă Dulă (în original Dwla) din Mălureni și Mihail din Bohari, iar pe 13 și 18 martie 1500 carele cu pește ale lui Badea și Radul din Mălureni și ale lui Nenciul din Zărnești se aflau la cuvenita vămuire din Sibiu.

În 1542, „Socotelile vigesimale” îl înregistrează în calitate de exportator de pește pe Ioan din Toplița. Vigesima (taxa vamală plătită la intrarea în Sibiu) reprezenta 5% din valoarea mărfii.

Dacă numai într-un an, 7 exportatori de pește, locuitori din Mălureni, Bohari, Zărnești, ceva mai târziu al optulea, din Toplița, „băteau”, cu mare primejdie, în convoaie de care încărcate cu pește, lungul drum de la Dunăre la Sibiu, înseamnă că în afara ocupațiilor tradiționale (creșterea vitelor, agricultura, prelucrarea lemnului) negoțul practicat pe scară mare aducea câștiguri substanțiale celor ce-l practicau. Cei șapte de pe Vâlsan contribuiau, prin acțiunile lor pline de riscuri, în acest ultim an al secolului al XV-lea, la consolidarea legăturilor comerciale ale Țării Românești cu Sibiul. Se petreceau aceste lucruri cu 21 de ani înainte de trimiterea celebrei scrisori de către boierul Neacșu din Câmpulung către Hanăș Begner, judele Brașovului. Problemele de ordin politic tratate în scrisoare erau conexe cu ideea unei prezumptive acțiuni comune contra turcilor care amenințau, deopotrivă, aceste teritorii precum și relațiile comerciale. Trebuie să mai înțelegem că, la finele secolului al XV-lea, în satele din Mălureni pulsa o viață economică activă, existau oameni - câteva zeci (negustori și cărauși) care, înfruntând riscuri majore își formaseră un orizont larg de cunoaștere depășind spațiul românesc.

„Socotelile vigesimale” ale Sibiului consfințesc existența, în 1500, alături de Mălureni, sat atestat în 1456, a satelor Zărnești și Bohari.

De la acest moment, în secolele următoare localitățile de pe cursul inferior al Vâlsanului vor fi deseori menționate în documentele vremii probând continuitatea în acest spațiu a unei populații dinamice, răzbitătoare, în permanentă luptă pentru a-și asigura o viață cât *mai bună lor și urmașilor*.